

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Marii Mercatoris S. Augustino Æqualis Opera Quæcumque Extant

[Complectens Ea Quæ Ad Hæresim Nestorianam Spectant]

Marius <Mercator>

Parisiis, 1673

Nunc Expositio Pravae Fidei Theodori Suprascripti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14215

odo, impugnatur.
Theodoteti fide,
quo tamen immen-
lumine, quod me-
a comprehensa est
nam Euthetii fer-
etur, quod Pent-
sermonibus iach,
ista enucleatus in
auctario.

itoris antirrheticoe, in
dixi, atque etiam
ediderim equaliter
catoe compotibus
um de causa Neflo-
re, comprehendens
illi. In secunda,
In. Tertia, que
Nos primam di-
mitem per casum
et tertiam compo-
tionem. Non me-
Neflorum pentan-
tianis ex Theodo-
re reperientur, &
, qui Theodorus
Hermianensem,
tificis constitutio-
ne.
orum trium, quo-
ercator, qui he-
xafri juvat, cum
historia in indus-
bus, nec mediocri-
cenda sit; & Theo-
dora facta tu, rum
in partem operis
la loca; sed item
in dissertatione
extrem.

hæresi Pelagianum defendens, ab ipso constitutis instructionibus, icam potius, Augustinum, prudentissimum

s Julianus ex
fastidient,
Theodorum
fide secum
sibi magis,
turgidus &
sse contra-
licia abscef-
ovincia sur-
annatum.
succenseat
, cuius in
uitur, ejus-

ET EJUS REFUTATIO A MERCATORE.

que se nisi auctoritate sententiae in suo errore gloriatur, alienum a fide catholica esse. iustegue damnatum detegimus, con-
vincimus, atque defleimus; quia magis defendens est, quam vlo odio perie-
quendus.

NUNC EXPOSITIO FRATÆ FIDELI THEODORI SUPRASCRIPTI-

ΤΟΥΣ ή τινας τερπνούς παράστασίν τούς
σκηνοποιίας δεδημάτων τούς αρχέσας,
η ἐκ Ήλιος αριστερής πλατιάς μετίστηκε βρα-
χίους τούς τούς γυμνάς, διδυμοτετράς σφειλάς, ἐ-
όμολογειν· ἐπ' απόθεματα έταιρα Θεοί, πα-
τέρες αἰώνων, οὐδὲ μέτρον διχρόνων τὸν τοῦ, θύμον
Διὸν αἰώνων ὅπας αἰώνας Θεός, οὐτε μηδεὶς οὔτε
εἴη τερπνότα πατέρας, ἐπιστήθητι δέι Θεός τε
καὶ τε πατέρα.

Πιτιμολογία ὡς ἐπὶ ἑνὸς Θεοῦ γένος μετα-
ληφή, ἐκ τῆς οὐσίας ὅπερα τῆς παρέξεως, ὅπερα
γένος, ἐκ τῆς αὐτῆς οὐσίας ὅπερα, εἰδῆς δέ τι καὶ
παρέλεπται γένος.

Καὶ Εἰς τὸ πνεῦμα ὃ τὸ ἄγιον, ἐκ τὸ
Θεοῦ τυλέθων οὐδείς, οὐχὶ γάρ, Θεόν ἐστιν
τῇ οὐσίᾳ, ὡς ἀκείνος ἐστὶ οὐσίας, ἀπειρόν
ἐστιν Θεός· εἰς πατήρ, εἰς οὐνόποιον καὶ οὐσίαν δέσποιν.
Ημεῖς γάρ, φιλοί, οἱ τὸ πνεῦμα ἐλάζοντες τῷ
κόσμῳ, δύναμαι τὸ πνεῦμα τὸ ἐξ Θεοῦ. τὸ μὲν
κτίστων σπουδεῖστας ἀπόδοντο, Θεόν τοι σωτῆ-
ρας, εἰς οὐνόποιον καὶ οὐσίαν δέσποιν λέγοντες
τοῦ πατέρος τὸ κτίστιν· αὐτὸν οὐ κατ’ οὐσίας,
ἀλλὰ αὐτὸν δημιουργόντας εἰς Θεόν νομίζειν εἴπειν,
καὶ οὐτε γένον νομίζειν, οὐτε διφάνειαν
εἰπεῖν εἰς λόγον.

Ομολογεύειν ἐπιτέλος τέλοις παραστά-
πι, ἐ γόν οὐμίσιος, καὶ ποθίμα ἄγον ὀ-
σταύτως. Κρέμουν τῷ λόρζῳ τῆς μάστιξίας
ημῖν, τῷ πατέρε, ἐ γόν, οὐμίσιος ἐ ποθίμα
ἄγον, μὴ τοῖς λίναις Διόφθορες οὐδίσια νο-
μίζειν, αλλὰ μίαν τῇ Ταυτότητι τῆς θεότητος
μανθανεῖν.

Χρήτε από την οικονομία, μὲν ἡ πόλις τὴν μετέργειαν θετεῖται σύ την καὶ δεσπότην Χειστίνην οικονομίαν ὃ δεσπότης δέσποτεσ Θεός, εἰδέναι, ὅπερ ὁ δεσπότης Θεός λόγος αὐτὸς θερπόν Εὐλόφη τέλεφον, ἐπειρμάτως ὅπα Αθεραμή, καὶ Δαυΐδ, καὶ τὸ μέγαρόν του Τίμια γραφαῖς, τετράντα καὶ φύσιν, ἡ πόλις τῆς ἀκρίβειας, ἀντρώποις ἀπειρμάτως μὲν, αὐτὸς τέλεφον τὸ Φύσιν, ἐπειχύστηκεν τοιοῦτος καὶ Κρέβες σπειρετάντα μὲν θερπόντας ὃν μὲν θερπόν ὅπα καθ' ἥμας τὸ Φύσιν, πνεύματάς τοιούτας διαμάρτυρος σύ την τὴν Κρέβεταν μητρά θερπόντας, θύρωνταν ὃ πολυτελεῖσθαι, καὶ θύρωνταν ὃ πολυτελεῖσθαι.

Qui nunc primum in ecclesiasticis
queriuntur dogmatibus liquido cog-
noscendis, aut ab haeretico errore con-
verti decreverint ad veritatem, doceri cos
oportet, quoniam credimus in unum
Deum Patrem sempiternum, non qui post-
modum coepit, ut esset, sed qui ab eterno
sit sempiternus Deus; nec qui postea fa-
ctus sit Pater, quoniam semper erat Deus,
semper erat Pater.

Credimus & in unum Filium Dei unigenitum, qui est de substantia vel essentia Patris, tanquam vere Filius, & ejusdem essentiae cum illo, cuius est & creditur esse Filius.

Et in Spiritum sanctum, qui sit de Dei substantia, vel essentia, non qui Filius sit; Deus autem essentia, tanquam qui sit illius essentia, cuius est Deus Pater, ex quo secundum essentiam est: *Nos enim, inquit Scriptura, non spirum mundi hujus accipimus, sed spiritum, qui est ex Deo;* ab omni cum creatura alienans, Deo vero conjugens & copulans, ex quo, vel de quo est secundum essentiam, speciali videlicet ratione, supra omnem omnimodo creaturam, quae non secundum essentiam Dei, sed secundum quod factura est, causam habens, ex Deo esse putatur: quem neque Filium, neque per Filium existentiam accipiens parvum.

Confitemur autem Patrem in persona perfectum, & Filium similiter, sanctum quoque Spiritum pari modo, salva nobis ratione pietatis, in qua Patrem, & Filium, & Spiritum sanctum, non tres alias diversas putemus esse essentias, sed unam, quam in deitatis unitate & parilitate cognoscimus.

Oportet autem & de dispensatione,
quam secundum Dominum I E S U M
C H R I S T U M , pro salute nostra, consum-
mavit Dominus Deus , nosse nos, quo-
niam Deus Verbum hominem suscepit ,
perfectum ex semine Abraham & David,
secundum scripturarum divinarum clo-
quia; hoc extantem secundum naturam,
quod erant & illi, quorum erat ex semi-
ne; hominem natura perfectum, ex ani-
ma rationali & carne humana constitutum;
quemque hominem secundum nos natu-
raliter, virtute & potentia Spiritus san-
cti in Virginis utero figuratum; factum Gal. 4. 13;
ex muliere, factum sub lege, ut omnes nos
ex maledicto legu, & servisnt redimeret;

SYMBOLUM THEODORI MOPSUESTENI.

adoptionem filiorum etim predestinatam reci-
pientes; incenarrabiliter copulavit fibi, atque
conjunxit; mortem quidem cum, secundum
hominum legem, præparans experiri; susci-
tans vero a mortuis, & in eum sublevans
sedere fecit ad dexteram Dei: propter quod
existens super omnem principatum, & pot-
estatem, & dominationem, & virtutem, &
omne romen, quod nominatur, non solum in
hoc seculo, sed etiam in futuro, ab omni
creatura adorabilis suscepit venerationem,
tanquam inseparabilem cum divina natura
habens conjunctionem, & tanquam Deo
supra omnem cogitationem & intelle-
ctum, univerfa illi creatura reverentiam
exhibente.

λειας, που πορρωθειστηράπτειν ψηφαν
σίδην διπλογένεσις, παρόρθιας στεγνής ή εσω-
τατη· Γανάνου μὲν αὐτὸν τὴν νόμον αἱ Σερβιαν
πειραιώνιαν κατεκτήσασ, ἐπέλεγε δὲ ἡν
χρονι, οἱ αιγαζάνων Εἰς οὐεῖν, καὶ καθητας
εἰς δέκατην τὸ Θεον, οὗτον δὲ Καρδιαν πάντας
καταρήξαν δέρχεται, καὶ ζευσιας, οἱ κυε-
της, οἱ διαδικειοις, οἱ πολύτης οὐόμετροι
μελέτημον, οὐαὶ δὲ ταὶ αγάντια θύτα μόνον,
ἀλλεὶ καὶ οἱ δέ μόνται, οἱ ταῦται πάντας τὸ
κτίστων δέχεται παρασκευήν, αἱ αἰχλεύοντες
τοὺς τὴν θάλασσαν φύσιν ἔχοντες στεγνωθεῖσαι,
αἰαφορεῖ Θεον καὶ οὐοία πάντας αἴτιον τῆς
κτίσεως τὴν παρασκευήν πανεμούσθιν.

v. 26. Et neque duos dicimus filios, nec duos dominos, quoniam unus filius secundum essentiam Verbum Deus, unigenitus Filius Patris, cui iste conjunctus, particeps dei-tatis, communem habet filii nuncupatio-nem & honorem; nihilominus Dominus secundum essentiam Deus Verbum est, cui conjunctus iste, & sociatus, com-munionem habet honoris cum illo. Et propterea neque duos dicimus filios, ne-que dominos duos, quoniam, in manife-sto existente, qui secundum essentiam Dominus & Filius est, inseparabilem ha-bens ad eum conjunctionem & societatem is, qui pro nostra salute assumptus est, concrefatur, tam nuncupatione, quam ho-nore, & Filii & Domini: non sicut vnu-squisque nostrum, ex se existens, appella-tur filius Dei, vnde & plures filii Dei dicimur, secundum beatum apostolum Paulum; sed is singulariter hoc habens, in id, quod Deo Verbo conjunctus est, di-gnitas filii & dominationis particeps: aufert quidem omnino duorum domino-rum & filiorum intelligentiam; præstat autem nobis in conjunctione Dei Verbi omnem habere fidem, omnemque intel-lectum & contemplationem, ob hæc & venerationem ex Dei societate ab omni percepit creatura.

Καὶ οὐτε δύο Φαρισαὶ εἶεν, οὐτε δύο χι-
ελοῦς· ὅπερ ἔιται * Θεὸς καὶ οὐτε δύο Θεοῖς ^{αἱ τι-}
λέγουσι, ὁ μονογένης ψός την πατέρας, φασὶ οἵτος
σπουδαίους τοὺς διατέχοντας κοινωνίαν τῆς
ψυχῆς προστρέψας τε καὶ λύματάς· Εἰ καὶ σχεδὸν καὶ
οὐτε δύο ὁ Θεός λόγος, φασὶ σπουδαίους δύο κοι-
νωνίας τῆς ψυχῆς. Εἰ δηλοῦτο οὐτε δύο Φαρισαῖ-
οις, οὐτε δύο χιελοῖς· ὅπερ ἔιται τὸ κατ' αὐτοὺς καὶ στίθιμον ὄντες καὶ εἰπεῖν τὴν καὶ γοῦν, ἀχειρεῖται ἐξ
αποστολῶν τὴν συναφείαν ὁ Χριστὸς τὴν ημετέραν
ληπτής θεοτοκίας συναφείταν τῇ πατρι-
μασίᾳ. Εἰ τὴν μητέρα τῆς τε ψυχῆς τὸ κοινόν,
οὐχ ἀστεροῦ μηδὲ ἐκαστοῦ καθόλου ἀπαρ-
χοῦς ψός· ὅπερ δὴ δύο πολλοὶ κριοῦ καὶ τὸ κοινόν
λεγοῦσια Παιδίον· ἀλλαζει μάνος εὐθύρεπτον
ἔχον τόπον σὲ τὴν ποτέ τὸ Θεῖον λόγον συνα-
φείαν. ὃ τε γένιτος καὶ κυριότοτος μετέχαν, οὐναρρήτον πᾶσσαν ἔποιην δυσδέος γάλα τε καὶ
αἷμαν, πήρε δέ τοι τὸ μέν σὲ τὴν ποτέ τὸ Θεῖον
λόγον συναφείαν πᾶσσαν ἔχοντας την πίστιν,
εἰ τὸ ἔποια, εἰ τὸ θεωρεῖσαν, τοῦτο δὲ δὴ καὶ
προσκυνοῦν, καὶ διαβαθμούς Θεοῦ, περιπλέ-
σον δέ γατα τὴν κηπίστως.

VIL percepit creatura.
Unum igitur Deum dicimus & Dominum JESUM CHRISTUM, per quem omnia facta sunt, principaliter quidem Deum Verbum intelligentes, qui secundum essentiam Filius Dci est, & Dominus; pariter etiam cogitantes cum, qui suscepimus est, JESUM a Nazareth, quem unxit Deus Spiritu sancto & virtute, tanquam ad Deum Verbum habentem conjunctionem, & participantem Filii & Domini dignitati.

Ἐπεὶ Ζίνης ἡ κύριος Φαῖδρος, ἐκ κύριον
Ιησοῦ Χριστοῦ, δι' οὐ τὸ πολύτα εἴληφε·
περιποτέκως μὲν ἡ Θεός λέγει ποιῶντες,
ἢ κατ' οὐδεὶν μέν Θεοῦ ἐκ κύριον, συνεπι-
νοοῦσι τὸν Θεόν λαζαρέν, Ιησοῦν ἢ ἀπό Ναζα-
ρέων, ὃς ἔχειτε ὁ Θεός πνεύμαντι καὶ διδά-
σκει, οὐδὲ ἐπὶ τῷ πατέρες ἡ Θεός λέγει συναφεῖσα,
νίστητος τε μετέχοντα ἐκ κύριοτητος.

VIII. Qui & secundus Adam appellatur, sicut
1.Cer.13. v.45° beatus apostolus testis est Paulus; qui tan-
quam ejusdem sit natura, cuius est Adam;

Ος καὶ δύτερος Αδάμ κατὰ τὸ μα-
κέλευον καλεῖται Παῦλος, ὡς τῆς αὐτῆς
μην Φύσεως ἔναρξαν ταῦ Αδάμ. Δια-

δεῖξας ἃ ἡμῖν οὐ μάγιστρον καλέσασιν· Ἐπειδὴ τὸν ἔχον τοὺς σκηνὰς τῶν διάφορος,
ἴστηται αὐτὸν τὸν τὰ πεπόνηται χρυσῶν
τὸν δὲ τὸν μάγοντας καταστοις ἀγορὰ τοὺς
τὸν παρεγναντας λιτηράς δεδικτατές τὸν διά-
χον. Τὸν δὲ οὐσίαν ἐπειδὴ τὸν μάγοντας Αδάμ
καλέστη, οὐ δὲ τὸν μάγοντας σκηνῆς.
Ἐπειδὴ δὲ τὸν περτέρους πάροι γέγονεν ὁ
Αδάμ, τὸν δικτίν, τὸν πατήτην, τὸν πολεύη-
μοντας ὀδυσσαράλ, τὸν δὲ δικτίν τὸν περτέρους
τὸν εἰλαφαράλην ὄμοιων· τὸν δικτίν τὸν
ἀνεδέξεν ὁ δεσπότης Χερσός, ὃς τὸν εὐεργάτην
τὸν τὸν μάγοντας Φαρισαῖς, ἀπονοτας ἡμᾶς
Εἰς τὸν κοινωνίαν τοῦ θεοῦ· Οὐ γάρ
περτέρος, φησί, διδεσπότης σὺν τῷ γάρ ζεῦ,
οὐ δικτίν τὸν μάγοντας, οὐ κύριος τοῦ οὐρανοῦ·
Τούτους δὲ καταστατεῖται μάγοντας τὸν δι-
πλῆτας Εἰς μημονούσης ἀγρού ἔσται· οὗτος ἐπάρχη·
Οἶος δὲ ζωκός, Τιεστοις καὶ ζωκός, καὶ οἶος δὲ
ἐπουρανίος, Τιεστοις δὲ οἱ ἐπουρανοί, καὶ· Κα-
θος ἐφόρεσαρδην τὸν Εἰκόνα τὸν ἐπουρανόν.
Σὺ Τιεστοις δὲ Φαρισαῖρος τε δὲ τοῦτο ποτέ των
ἔργωντας τὸν κρίνεται μάγοντας, Σὺ δέ τοι
τοῦ ξυρίσαντος ποιοτατην τὸν κρίσιν ἡ θεία Φύσις·
Τοιός δὲ ζωκός τὸν μάγοντας πρέπει ναζεράδην δὲ
Θεός, τοιών τοῦτοντος τοῦ αἰδεσπότης πάσι
ποιηταρδην μετανοεῖν. κατόπιν τοῦτον ηὔπειρον,
σὺ δὲ μάγος τὸν οἰκουμένην τὸν διαχωρίσων,
σὺ αἴροι, ἡ ωραῖος, πίστιν τοῦτοντος, αἴσα-
σας αὐτὸν σὺν νεκρῷ.

Αἴτιον τὸν σκηνοτακτὸν δομῆτην οὐ διδα-
σκαλεῖ· Επειδὴ οὐ σαρτὰ τούτης Φεραῖ,
αἰδεσπότην οὐτον.

manifestavit nobis quidem futurum statum, & tantam ad illum Adam habens differentiam, quantam esse oportuit, inter eum, qui largitor & minister erit tantorum bonorum status futuri, & eum, qui praestitum tristum nobis initium intulit. Hinc simili modo & secundus Adam appellatur, tanquam qui secundum enuntiaverit statum. Et quoniam prioris illius mortalis, & passibilis, & pleni multorum malorum, in quo ad eum accepimus similitudinem, cuius status initium factus Adam est; secundum statum demonstravit futurum Dominus Christus de celis apparens, qui omnes nos in suam adducet familiarem communitatem: *Primus enim homo, inquit, de terra terrenus, secundus homo, dominus de celo;* hoc est, inde visendus, ut nos ad sui imitationem adducat. Unde & adjungit: *Qualis terrenus,* *Ibid. v. 47.*
tales & terreni, & qualis celestis, tales & celestes. Sicut portavimus imaginem terreni, portemus & imaginem celestis. In isto, inquit, qui paret, & videtur ab omnibus, eorum, qui judicandi sunt, invisibilis faciet iudicium divini natura, secundum apostolum Paulum, qui ait: *Et tempora A.D. 17. v. 30.*
quidem ignorantia noſtre despiciens Deus, nunc mandat ubique omnibus hominibus penitentiam agere, quia statuit diem, in qua iudicaturus est orbem terrarum in iustitia, in viro, in quo definitivit, fidem prestant, sustentans cum a mortuis.

Hæc ecclesiasticorum dogmatum doctrina; atque adeo omnis, qui contra hæc sentit, anathema sit.

II.

I. Mo nos tibi catholici dicimus, qui Italia ore impurissimo, & lingua scelitissima protulisti, incessabiliter anathema, & omnibus consentaneis tuis. Vide enim, si evigilare volueris, quid mali coneris inducere: imperitia, an malitia, tu videris.

II. Perjura quippe verba tua sunt ista, cum sensu pravissimo & inimico catholicae veritatis: *Dei Verbum hominem suscepisse ex semine Abraham & David perfecitum, ex anima rationali & corpore constitutum, quemque hominem, inquis, secundum nos naturaliter, virtute & potentia Spiritus sancti in virginis utero figuratum, factum ex muliere, factum sub lege, ut omnes nos ex maledicto legis & servitute*

Gal. 3. v. 13.

redimeret, adoptionem filiorum olim praedestinata recipentes; inenarrabiliter copulavit sibi atque coniunxit, mortem eum secundum legem hominum; preparans experiri, suscitans vero a mortuis & in celum levans, federe fecit ad dexteram Dei. Et post paululum ibi: *Ab omni creatura nunc adorabilis suscepit venerationem, tanquam inseparabilem cum divina natura habens conjunctionem.*

III. Vis igitur hoc ex isto sensu confiscere, quod fane tuo assuas capiti*, natum jam Christum ex Virgine per Spiritum sanctum, adhaesile, vel conjunctum esse, vt sapissime garris, Verbo Dei Deo, atque ex illius societate meritum & vocabulum

* corr. quod
fane tuo scias
capite di-

Iij